

VADE MECUM

INTENCJA MISYJNA WYZNAWCÓW SŁOŃCA

CELE I ZASADY DZIAŁALNOŚCI MISJONARSKIEJ

DUCHOWNYCH MISJONARZY

ZWIĄZKU WYZNANIOWEGO WYZNAWCY SŁOŃCA.

PREAMBUŁA

Jest to święty dokument, który stanowi spis wydarzeń, działalności, przemyśleń, kontemplacji, rozwoju duchowego oraz celów działalności Duchownych Misjonarzy Wyznawców Słońca. Był i jest sukcesywnie spisywany i redagowany przez Duchownych Misjonarzy Wyznawców Słońca, począwszy od 14.10.2013 roku. Ufamy w intuicję wykonywanych czynności religijnych. Prowadzi nas Źródło Stworzenia. Każdy może mieć przez to odmienne doświadczenia duchowe, które zdecydowaliśmy się spisywać, aby móc się nimi dzielić z całą społecznością oraz przez kolejne lata doskonalić przekaz w procesie twórczym.

Mądrość Naszej Wspólnoty opiera się na bazie własnych doświadczeń inspirowanych Naturą:

- uważne obserwowanie Natury otwiera połączenie z prawdziwą mądrością;
- wiedza pochodzi z obecności w doświadczaniu, a Nauki są formą jej przekazu między ludźmi;

- ucz się tak, jakbyś miał żyć wiecznie; żyj tak, jakbyś miał umrzeć jutro;
- duchowość to wiedza plus doświadczenie.

WYZNAWCY SŁOŃCA

W odróżnieniu od kościołów MONOTEISTYCZNYCH (jeden Bóg - Kościół Katolicki, Islam i większość kościołów na świecie) oraz POLITEISTYCZNYCH (wielobóstwo – Słowianie, Rodzima Wiara i inne kościoły pogańskie), Wyznawców Słońca charakteryzuje PANTEIZM utożsamiający Boga ze światem przyrody – Bóg jest światem, a świat jest Bogiem. Wyznawcy Słońca wierzą w Boskość całej otaczającej nas przyrody i procesów w Niej zachodzących. Posiadają świadomość wszechobecnej Energii płynącej z Wszechświata poprzez wszystkie żywe istoty, zarówno faunę jak i florę. Zwroty takie jak Bóg, Bóg Słońce, Wielkie Słońce itp. odnoszą się do całej otaczającej nas Natury i Wszechświata, a kierowane ku Słońcu, przedstawicielowi wszystkich Ich form. Wyjątkowa wrażliwa duchowość łącząca Wyznawców Słońca z Naturą oparta jest na Nauce, doświadczeniu i wiedzy pochodzących ze wspólnych oraz jednostkowych obserwacji Życia, jego praw i cykli. Stosowanie tej wiedzy celem konsekracji życia codziennego wspólnoty jest podstawą tworzenia zdrowych więzi międzyludzkich oraz życia w zgodzie z Naturą. Nie muszą więc personifikować sił Natury za pomocą poszczególnych bogów lub bożków aby kontaktować się z ich energią, za to utożsamiają Boskość z całym otaczającym nas światem przyrody, również tym zawartym w nas samych. Dostrzegamy też Boskość w połączeniach i relacjach między istotami, wszędzie tam gdzie zachodzi przekazanie Energii w dowolnej postaci, a przez właściwe praktyki i obrzędy wzmocniamy te, które służą dobru świata.

MISJA

Misjonarstwo jest wewnętrznym stanem bycia. Samoistnym duchowym przeobrażeniem w kierunku zjednoczenia z Naturą.

To, co Istota Ludzka odbiera jako obraz własnej tożsamości, świadczący o tym, że jest ona kim jest, to złudzenia. Ich forma w danej chwili oraz długofalowo jest zależna od realizacji Woli Istoty. Siła do świadomego realizowania Woli kształtuje się w trakcie życia pod wpływem oddziaływań Natury, Społeczności i urzeczywistnionych decyzji. Poprzez świadomą i systematyczną praktykę misjonarską kształtujemy dobre życie, transformujemy przyzwyczajenia, którymi obdarzyli nas rodzice, narzucony i nieuwzględniający ducha system edukacji, napotkani w życiu ludzie, przeczytane książki i chaos informacyjny w środkach masowego przekazu. Oddzielamy się od szkodliwych złudzeń poprzez codzienną praktykę, którą sami sobie zadajemy. Tworzymy świadome życie, które jest dla nas obrzędem, świętością, radością, sanktuarium gdzie odczuwamy spokój. Przestrzenia, którą czujemy tu i teraz, wkładając całego siebie. Doświadczamy nie oceniając, jako że każde zdarzenie które nas dotyka jest przejawem sił Natury. Harmonizujemy nasze Energie aby codzienność była cudownym doświadczeniem. Pomagamy innym osiągnąć harmonię wewnętrzną i porozumienie z otoczeniem.

Poza wykonywaniem swojej pracy duchowej dla ludzi i świata; rozmawiamy, wspólnie tworzymy, bawimy się, trenujemy, budujemy, śmiejemy się, gotujemy, bierzemy udział oraz tworzymy warsztaty, a także uczymy się i nauczamy. Podejmujemy wszelkie działania, które sprawiają nam i innym satysfakcję. Wykorzystujemy do tego różne narzędzia, szczególnie te najlepiej nam znane, za pomocą których możemy pokazać w działaniu jak przekształcać nieatrakcyjność i monotonię w coś twórczego i życiodajnego.

Codziennie uczymy się powściągliwości i rytmicznej powtarzalności, co pozwala nam pogłębiać kontakt z substancją życia. Przykładowo, gdy spożywamy proste i delikatne jedzenie, to zaczynamy uwrażliwiać się na różne smaki i wyczuwać ich niuanse. To pozwala nam być w żywym zrozumieniu naturalnego środowiska, wyzwań, które kiedyś stawiał

człowiekowi świat. Naszym sensem jest uświadomienie sobie i zrozumienie, że w każdym aspekcie jesteśmy częścią Natury. Zawsze i na zawsze.

Szukamy równowagi we wszystkich elementach tego świata. Uwrażliwiamy się poprzez trwanie w kontemplacji przepływu życia i śmierci. Ćwiczymy uważność i praktykujemy obecność, aby w powtarzalnych rzeczach widzieć nowe. Drzewo, kamień, niebo, łąka, otaczająca przyroda oraz zjawiska przyrody nigdy nie są dla nas takie same. Każdy moment w życiu zmieniamy na lepsze i wzbogacamy go o intencję harmonii. Z perspektywy przetrwania wspólnoty jesteśmy niezwykle pożyteczni. Widzimy zagrożenia tam, gdzie nikt inny ich jeszcze nie dostrzega. Dostrzegamy rozwiązania tam gdzie inni jeszcze ich nie dostrzegają. Troszczymy się o rozwój innych.

Pomnażanie zasobów radości uważamy za projekt zbiorowy. Jednym z naszych celów jest takie działanie aby jak największa liczba ludzi doznawała pełni radości przez jak najdłuższy czas. Realizujemy ten cel poprzez pomnażanie naszych oraz wspólnych zasobów radości i miłości, abyśmy wszyscy potrafili pełniej żyć i razem cieszyć się zjednoczeniem z Naturą życia. Dajemy sobie prawo do odczuwania szczęścia. Aby nim być trzeba się sumiennie praktykować. Dobrobyt materialny wykorzystujemy aby sprawnie realizować cele religijne naszej wspólnoty. Nasza praca i wysiłki Natura nagradza pomyślnością w działaniach. Dzięki dbałości o wspólne zasoby oraz trwałej i zjednoczonej intencji, zadowolenie i satysfakcja są nam bliskie, bo wynikają z działania w harmonii ze Światem i innymi ludźmi. Roztropność, systematyczność i umiarkowanie w działaniu, jedzeniu i picu, dbałość o przyjaźń, miłość i łagodność dają nam zdrowie i zadowolenie.

Szczęście podtrzymują na dwa filary: psychiczny i biologiczny. Jeżeli chodzi o psychikę, to szczęście bardziej zależy od naszych oczekiwań, niż od obiektywnych warunków. Staramy się akceptować, że wiemy spokojne i dostatnie życie. Reagujemy z uważnością na rzeczywistość, która spełnia nasze zadowolenie. Jednak w miarę poprawy warunków, mamy uwagę, aby wzrost naszych oczekiwań nie rósł ze szkodą dla otaczającego nas świata. Przyjemne doznania odczuwalne w ciele uszczęśliwiają nas. Obserwujemy je i równoważymy ponieważ szybko słabną i mogą zamienić się w nieprzyjemne. Nasze życie determinuje biochemia. Ona także powoduje, że z drugiej strony czeka na nas ból. Znajomość tych przeciwstawnych stron życia pozwala nam być w pełni uważności w tym co robimy, mówimy, czy myślimy. Szczęście to przyjemność i wolność od bólu. Nie ma w nas wiary w inne źródła tych sił. To są różne stany doznań cielesnych. Reagujemy na pojawiające się

odczucia we własnym ciele. Jedynym czynnikiem, który sprawia, że możemy poczuć się nieszczęśliwi, są nieprzyjemne doznania w naszym organizmie. Nasze problemy emocjonalne są pewnego rodzaju nieprzyjemnym doznanem cielesnym. Takie emocje, jak np. złość, nienawiść, gniew są odczuwalne jako napięcia w ciele i pracujemy nad tym, aby je rozluźniać poprzez codzienną praktykę.

Ewolucyjnie jesteśmy przystosowani do przetrwania. Szczęście jest ulotną chwilą, które w momencie przeżywania, rozkładamy na dłuższy czas, aby w równowadze rozplýwało się ono po naszym ciele. Dzięki temu okresy słabości i bólu nie tworzą dodatkowych napięć, ewoluujących w niszczące działania w otaczającym nas świecie.

Nasza biochemiczna pogoń za szczęściem, to ewolucja codziennej praktyki, w której jesteśmy obecni. Są to między innymi: ćwiczenia fizyczne, kuchnia roślinna, medytacja, tantra, warsztaty terapeutyczne, ćwiczenia oddechowe, opieka nad zwierzętami, wychowywanie dzieci, relacje przyjacielskie z partnerką/partnerem oraz setki innych dróg życiowych, będących działalnością misjonarską Osób Duchownych Wyznawców Słońca.

By osiągnąć prawdziwe szczęście, zwalniamy z przyjemnymi doznaniem, a nie przyspieszamy. Nie utożsamiamy szczęścia z przyjemnymi ulotnymi doznaniem, aby nie gonić ciągle za nimi. Nie chcemy być niezaspokojeni i zestresowani ciągłym uganiem się za szczęściem, którego trwale nigdy nie osiągniemy, z przyczyn ewolucyjnych i biochemicznych.

Ćwiczymy umysł aby uważnie przyglądał się ciągłemu powstawaniu i mijaniu doznań. Ta nauka pozwala osiągnąć stan "serca", być duchową nienaruszalnością, która pozwala przyglądać się ulotnym i pozbawionym znaczeniu uganiem się za czymś co równie szybko znika jak się pojawia czyli pozbawione znaczenia drżenie ciała nazywanym szczęściem.

Misjonarstwo jest radosnym pragnieniem poznania tajemnic stworzenia przez motywowaną z głębi Siebie bezinteresowną ciekawość. To jest podejmowanie intelektualnej wyprawy aby naukę połączyć z duchowością. Przeżyć pasję pragnącą zdobyć całą dostępną wiedzę o świecie i miejscu człowieka na Ziemi. Szanowanie Natury i obserwacja harmonii w wielu różnorodnych zjawiskach od kosmicznej do subatomowej skali. Kluczem do pełnej duchowości jest umiejętność łączenia różnych dyscyplin takich jak sztuka, empiryczna wiedza, humanistyka czy nauki techniczne. Sol opiera swoje umiejętności na tym, na czym

może w sobie rozwijać przez ciekawość i uważną obserwację. Przez codzienność, posiada żywą i nieskrępowaną wyobraźnię.

OBRZĘDY

Zbiór czynności i praktyk duchowych. Obrzędy dzielą się na Rytuały i Ceremonie, oraz Sakramenty.

RYTUAŁY I CEREMONIE

Rytuał – Duchowa czynność łącząca uprawiającego Rytuał z Energią Wszechświata. Odprawiana samotnie bądź w grupie. Ma na celu doznawanie duchowych uniesień poprzez regularne odprawianie rytuału. Sol odprawia rytuały, które czuje i w których jego duchowe doznania są najbardziej wyraźne i odczuwalne. Sol nie zamyka się na inne rytuały, zawsze jest otwarty poznawać nowe ścieżki kontaktu z Energią. Zatem lista rytuałów jest zawsze otwarta i uzupełniana o nowe doświadczenia Solek i Soli. Sol przeprowadza rytuał absolutnie intuicyjnie, prowadzony boską Energią.

Ceremonia – Wspólne odbywanie Rytuału, prowadzone przez Duchownego – Misjonarza dla innych Soli i / lub osób świeckich. Praktycznie każdy Rytuał może być odprawiony w formie Ceremonii – wspólnego doznawania Absolutu za pośrednictwem Sola Prowadzącego – MEDIUM. Polegają na zacieśnianiu więzów między panteistyczną filozofią życia a Wyznawcą Słońca, będącym świeckim lub Duchownym Misjonarzem – Solem.

Obrzędy mogą się różnić w zależności od kręgów Wyznawców Słońca jako, że każda istota inaczej postrzega Energię Absolutu i każdy ma swoją ścieżkę żeby w pełni zrozumieć Jej boskość i potęgę.

Do przeobrażenia Rytuału w Ceremonię dochodzi w momencie, w którym pierwotne czynności obrzędowe przestają stanowić dla ich uczestników jasny komunikat światopoglądowy i najważniejsza staje się forma. Moment, kiedy umysł każdego uczestnika

się wyłącza a on sam staje się jednością z Energią Wszechświata. Nieodłączną częścią Wszystkiego. Bezwzględnie obowiązuje **intuicyjny schemat prowadzenia Obrzędu jednak ważne jest spełnienie podstawowych kryteriów aby Rytuał lub Ceremonia miało przełożenie Energetyczne:**

- wybór miejsca o poprawnej Energii;
- najlepszy czas na ceremonię: Równonoc Wiosenna, Przesilenie Letnie, Równonoc Jesienna, Przesilenie Zimowe. Jednak każdy Obrzęd można wykonać w dowolny dzień, ponieważ każdy dzień uświęca życie człowieka;
- plan obrzędu;
- dobór niezbędnych atrybutów do przeprowadzenia obrzędu.

Ablucja – oczyszczanie wodą

Potrzebne atrybuty:

- Zbiornik wodny, w którym istnieje możliwość zanurzenia się, co najmniej do granicy połączenia czaszki z szyją;
- ogień lub kadzidło.

Przykładowy opis Ceremonii Ablucji:

1. Otwarcie ceremonii:

Misjonarz lub osoba duchowna Wyznawców rozpala ognisko, zapala świeczkę lub kadzidła, „Niech towarzyszy Wam reprezentant Słońca na Ziemi”

2. Przed rozpoczęciem Obrzędu każdy uczestnik Ceremonii może porozmawiać z Duchownym Misjonarzem na temat Twojej intencji. Kontemplują wspólnie lub medytują przez co najmniej przez 11 minut.

3. Uczestnicy zbierają się przy zbiorniku tworząc Krąg.
4. Prowadzący Duchowny Misjonarz poprzez medytację programuje Energetycznie Wodę.
5. Gdy uczestnik poczuje, że siła Wody go wzywa - spokojnie zanurza głowę lub całe ciało w absolutnym wyciszeniu, skupieniu i z szacunkiem do Jej twórczej i niszczyielskiej siły.

Opis Obrzędu “właściwego”

Postaraj się zanurzyć co najmniej do granicy połączenia czaszki z szyją (dzięki temu napięcie nie skumuluje się w karku, szczególnie przy praktyce z zimną wodą).

Wykonaj intuicyjne, łagodne ruchy w Wodzie aby udrażniać swobodny przepływ Energii.

Postaraj się w niej być, co najmniej 30 sekund. Możesz być w “łonie” wody tak długo, jak czujesz, że potrzebujesz.

Trwaj w intencji oczyszczenia siebie i innych ludzi lub innej, która się pojawiła.

Sol Prowadzący trwa w intencji uczestnika przez cały czas trwania oczyszczającego Obrzędu.

Jeśli uczestnik ma taką wolę, to Sol Prowadzący może mu towarzyszyć podczas zanurzenia, może też wetrzeć w ramiona uczestnika ziemię, aby podkreślić obecność Matki Ziemi podczas Obrzędu.

Zakończenie Obrzędu:

1. Wyjdź z Wody w dowolny sposób.
2. Zwróć się ku zapalonemu Ogniowi, możesz wyjąć utrwalone przez Ciebie połączenie z wszechobecną Energią Wszechświata.
3. Kontempluj lub medytuj co najmniej przez 11 minut.
4. Po Obrzędzie zgaś świeczkę i wyraż wdzięczność do Natury i wszystkich Jej istot.

Podczas Obrzędu poczułeś wyjątkową radość, teraz pomnóż ją razy tysiąc i obdziel cały Świat; ktoś tego teraz potrzebuje.

Zgasić płomień może dowolna osoba, ale pierwszeństwo ma uczestnik, gdyż to on poprzez doświadczenie może zjednoczyć się z wszechobecną Energią Wszechświata.

Po zakończonym Obrzędzie, Sol Prowadzący może się zsynchronizować wibracją swego ciała z Uczestnikiem poprzez wspólne wydanie z siebie głosu - tak zwane "dostrojenie się".

Obecni na podstawie swojej intuicji decydują, kiedy Obrzęd się kończy.

Oczyszczanie małych dzieci

Osoba, która chciałaby oczyścić małe dzieci powinna z uwagą i dobrą intencją wybrać miejsce, które możliwie spełnia warunki bycia na łonie Natury. W celu wyszukania takiego miejsca może zgłosić się do Duchownego Misjonarza Wyznawców Słońca i ten pokieruje we właściwe dla Ceremonii miejsce. Jeśli z jakiegoś powodu jest to niemożliwe, to Obrzędu można dokonać w dowolnym miejscu (można takie miejsce obdzwonić dzwoneczkiem i/lub oczyścić szalwią lub Palo Santo, szczególnie w kątach domu).

Do obrzędu przygotowuje się Opiekun, który co najmniej tydzień przed wydarzeniem powinien trwać w intencji oczyszczanego dziecka, przez co najmniej godzinę dziennie. Podczas trwania w intencji dziecka dorosły może coś napisać dla wybranego dziecka lub narysować; można też poprosić kogoś o zdolnościach artystycznych, żeby przygotował jakąś "pamiątkę", ale tylko wtedy, gdy z tym "artystą" już kontemplowaliśmy w przeszłości, medytowaliśmy lub czujemy połączenie.

Potrzebne atrybuty:

- pamiątka;
- piasek lub muł;
- kamień z miejsca oczyszczenia lub z miejsca, które zdaniem dorosłego ma wyjątkową moc;

- dowolne inne symbole, które poczują przez obrzędem rodzice lub oczyszczający dorośli np. kwiatek, jako symbol pięknego życia. wni np. kwiatek, jako symbol pięknego życia.

Otwarcie ceremonii:

1. Duchowy Misjonarz wskazuje miejsce obrzędu i przygotowuje go tak, żeby dla niego i dla dziecka było to bezpieczne miejsce nie zagrażające zdrowiu i życiu.
2. Rodzice dziecka lub opiekunowie lub Osoby Duchowne WS zapalają ogień (ognisko, kadzidło lub świeczkę).
3. Uczestnicy zbierają się przy zbiorniku tworząc Krąg.
4. Prowadzący Duchowny Misjonarz poprzez medytację programuje Energetycznie Wodę.

Uczestnicy obrzędu kontemplują lub medytują wspólnie w intencji oczyszczanego dziecka, co najmniej przez 11 minut.

Opis obrzędu “właściwego”:

Sol Prowadzący trwa w intencji oczyszczenia lub innej dowolnej intencji o pozytywnym wybrzmieniu, która jest skierowana ku dziecku. Dziecko jest trzymane przez rodzica lub opiekuna. Sol Prowadzący posypuje rączki (lub też nóżki) dziecka piaskiem lub smaruje mułem z miejsca Obrzędu - ta czynność nie jest obowiązkowa. Następnie rączki i nóżki oczyszcza Wodą. Jeśli osoba oczyszczająca poczuje, że chciałaby dodać coś do tego obrzędu, to jak najbardziej może to zrobić np. ułożyć na czole dziecka, w miejscu trzeciego oka - kwiatek, jako symbol pięknego życia. Zakończenie ceremonii. Rodzice lub opiekunowie przytulają dziecko. Sol Prowadzący przekazują rodzicom lub opiekunom atrybuty, które pojawiły się podczas przygotowań do obrzędu. Sol Prowadzący lub opiekun dziecka gasi ogień kończąc Ceremonię.

Libacja

Ofiara dla boskiej Natury w postaci płynu, w trakcie spotkania Duchownego Misjonarza lub osoby duchownej z jedną lub wieloma osobami. Sol może stosować następujące płyny: wino, sok z wyciśniętych owoców, herbatę, olej roślinny, olejki eteryczne, wodę źródlaną. Do obrzędu można stosować każde czyste naczynie. Naczynie powinno być wcześniej naenergetyzowane modlitwą zainicjowaną przez Sola wśród zgromadzonych. Wystarczy wolna Wola uczestników obrzędu.

Płyn wylewamy na gołą ziemię lub pokrytą roślinnością, do ognia, do wody, lub w powietrze.

Rytuałowi Libacji towarzyszą rytualne śpiewy i zadrawice inicjowane przez Soli i osoby świeckie.

Poprzez Libację dzielimy się z Matką Ziemią Jej plonami co powoduje wyjątkowe doznania duchowe.

Taniec, Taneczny Korowód

Wykonywany w rytm muzyki lub ciszy indywidualnie, w parze lub wieloma osobami. Taniec kontaktowy i intuicyjny, który pozwala na pogłębienie kontaktu samego ze sobą. Osoby odbywające rytuał indywidualnie lub będące w ceremonii odprężają się, pobudzają instynkty i emocje które łączą nas z Energią. Ruch w rytm muzyki, który pobudza uczucia i samoświadomość, a **Taneczny Korowód** poczucie wyjątkowej więzi między wszystkimi uczestnikami. Zaleca się stosowanie praktyki zarówno przy muzyce jak i przy śpiewie ptaków, wietrze, deszczu, promieniach Słońca czy własnym oddechu.

Sapo

Sapo - rytualne oczyszczenie organizmu wydzieliną z niebiesko-żółtej żaby z puszczy amazońskiej. Rytualnie stosowany przez Sola lub ceremonialnie poddawany zapewnia głębokie oczyszczanie umysłu i organizmu. Praktykę stosuje się zarówno w celach leczniczych jak i duchowych.

Tantra

Tantra to filozofia, duchowość i technika wywodząca się z Indii i Tybetu, która uczy Sola pracy z Energią. Pozwala doznać Duchownemu Misjonarzowi ubóstwienia, spełniając warunek, aby jedynie Bóg czcił Boga, w świadomości że jesteśmy częścią boskiej Natury. Wewnętrzna sprzeczność, antynomizm jaką cechuje się tantra, pozwala Solowi poczuć dwie ważne Energie: żeńską i męską. Poznawać, pracować z Nią, doświadczać z drugą osobą. Praktyka tantryczna pozwala osiągać duchowe wyzwolenie Duchownego Misjonarza przez energię seksualną, jogę, wizualizacje, masaż, wspólna medytację, pracę z polami energetycznymi zwanymi Czakrami oraz warsztaty psychoterapeutyczne.

Tybetański rytuał Sang

Tybetański rytuał Sang to symboliczna ceremonia wykorzystywana przez Duchownego Misjonarza do intencjonalnej zespolenia z ofiarowaniem siłom Natury dymu z aromatycznych roślin, takich jak lawenda, cyprys, jałowiec czy rozmaryn wykorzystywana w działalności misjonarskiej. Idealnym miejscem jest zaciszne łono Natury o krajobrazie niezmienionym przez człowieka, jednak dopuszczalne jest też wykonywanie tej praktyki wewnątrz własnych mieszkań, gdyż siły Natury są wszechobecne. Do wykonania ceremonii potrzebne jest źródło ognia oraz tzw.

substancja Sang, która stanowi mieszanę aromatycznych substancji roślinnego pochodzenia, zarówno w formie suszonych kwiatów, ziół, jak i w formie gotowych kadzideł - najczęściej lawendy, cyprysu, jałowca, rozmarynu. Sol dokonujący ceremonii powinien umieścić Sang w kadzielnicy lub dowolnym innym naczyniu, podpalić i pozwolić rozprzestrzenić się aromatom w danym miejscu, utrzymując w umyśle intencję wspomaganie obecnych wokół niego sił Natury, oczyszczenia ich i zwielokrotnienia ich potencjału. Jeśli zechce, może tę intencję wyrazić również słowami i gestami, podobnie jak podążający za nim pozostali uczestnicy ceremonii. Rytuał ten zostaje zakończony w momencie wypalenia ofiarowanych substancji.

Rytuały spożywania Boskich trunków.

Boskie trunki takie jak kawa, herbata, kakao,.... Solowie spożywają rytualnie zarówno o każdej porze dnia i nocy, jak i ceremonialnie, prowadzone z intencją przez Sola Prowadzącego – Medium.

Ceremonia herbaciana

Ceremonia herbaciana stanowi wielowiekową tradycję na Dalekim Wschodzie, gdzie służyła zarówno rozwijaniu zdolności kontemplacji, praktyce szacunku, pokory i wdzięczności, jak i wyczulenia zmysłów na nieskończone bogactwo Natury. Świadomy tej tradycji Duchowny Misjonarz może kultywować te doświadczenia zarówno w samodzielnej, jak i grupowej ceremonii herbacianej.

Ceremonię przewodzi Duchowny Misjonarz, doświadczony w pracy z herbatą, czyli liśćmi rośliny *Camellia Sinensis* o rozmaitych rodzajach i stopniach obróbki. Zna pochodzenie danej herbaty i sposób jej przyrządzenia oraz potrafić korzystać z potrzebnych do tego utensyliów. Miejsce i czas ceremonii są dowolne, jednak wskazane jest miejsce ciche i spokojne, w którym łatwiej będzie poświęcić się praktyce. Uczestniczyć w ceremonii może każda

zainteresowana osoba, o ile nie ma przeciwwskazań natury zdrowotnej odnośnie przyjmowania kofeiny lub innych substancji zawartych w herbacie.

Do ceremonii niezbędne są:

- liście herbaty;

- czysta woda o odpowiedniej temperaturze;

- naczynie do jej parzenia, jak np. dowolny czajnik, imbryk, *gaiwan*, *shiboridashi*, *hohin* lub inne;

- naczynie do spożywania herbaty, takie jak czarka lub szklanka;

-taca herbaciana, tzw. *chapan*. Duchowny Misjonarz korzysta z innych przedmiotów i utensyliów, takich jak naczynia do wachania aromatu herbaty (tzw. *niuchary*) lub naczynia do prezentowania herbaty (tzw. *lotos herbaciany*), aby poszerzyć spektrum doświadczeń o kolejne zmysły lub usprawnić przeprowadzenie ceremonii. Przed przystąpieniem do ceremonii rozmieszcza wszystkie przedmioty na tacy herbacianej oraz wskazać miejsca do siedzenia wszystkim uczestnikom. Ceremonia powinna się rozpocząć sygnałem dźwiękowym, najczęściej dźwiękiem gongu lub dzwonka. Następnie Duchowny Misjonarz prowadzący ceremonię zajmuje się przygotowaniem herbaty w odpowiedni do tego sposób, zwracając uwagę na objętość i temperaturę wody, ilość liści i długość parzenia. W zależności od przyjętej przez siebie formy ceremonii może się to odbywać w ciszy, aby ułatwić uczestnikom osiągnięcie wyciszenia i kontemplacyjnego stanu, lub też prowadzący może opowiadać o wykonywanych przez siebie czynnościach, by zaznajomić uczestników z metodami przygotowania napoju. W obu przypadkach uczestnicy oddają się praktyce uważnego słuchania i obserwacji. Jeśli duchowny zadbał o naczynie do prezentacji liści herbaty, każdy z uczestników może też nasycić zmysły wzroku i dotyku, z uważnością doświadczając struktury liści, ich kształtu oraz barwy. Po przygotowaniu herbaty, prowadzący Sol rozlewa napar dla poszczególnych uczestników, po czym każdy z nich najpierw wacha liście pozostałe po przyrządzeniu herbaty, a następnie wacha sam napar, wysilając zmysł węchu by dostrzec możliwie najszersze spektrum aromatów. Kolejno, uczestnicy piją napar herbaciany, powtarzając wysiłek za pomocą zmysłu smaku. Duchowny Misjonarz prowadzący ceremonię może, ale nie musi spożywać herbaty razem z uczestnikami. Po spożyciu herbaty przez uczestników prowadzący przygotowuje napar

ponownie z tych samych liści, jeśli jest to nadal możliwe oraz jeśli uczestnicy wyrażają dalszą chęć uczestnictwa. Ceremonia kończy się w momencie, w którym liście są już zbyt zużyte, lub wtedy, kiedy zdecyduje o tym duchowny prowadzący. Samo zakończenie dokonuje się najczęściej powtórzeniem sygnału dźwiękowego, który otwierał ceremonię.

W ten sposób, poprzez uważne doświadczanie herbaty, każdy z uczestników może poprzez tę ceremonię praktykować otwarcie zmysłów na bogactwo sił Natury we wszystkich jej przejawach, kultywować w sobie rozmaite pozytywne cechy charakteru, takie jak szacunek, pokora i wdzięczność dla darów Natury, oraz wyciszenie nadmiernej aktywności umysłowej, ustępując miejsca bardziej bezpośredniej zdolności doświadczania Natury.

Ceremonia Kakao

Ceremonia kakao jest połączeniem się duchem rośliny zaklętym w przetworzonych naturalnie (roztarcie, naturalna fermentacja) nasionach Kakaowca Właściwego (*Theobroma cacao*).

Do jej wypełnienia należy użyć wysokiej jakości pasty kakaowej (cacao paste, cacao liquor, ceremonial cacao), pochodzącej z różnych stron świata.

Ceremonia kakao może być indywidualna lub grupowa.

Ceremonia kakao może mieć różny charakter: kontemplacyjny, medytacyjny, ale może być także podstawą do innych aktywności, np. podróży szamańskich z bębniem lub grzechotką, szamańskich praktyk uzdrawiających z pomocą kryształów, praktyk związanych z ruchem (taniec spontaniczny, 5 rytmów, medytacja w ruchu, praktyka TRE), koncertu/kąpieli w dźwiękach (misy, gongi, instrumenty etniczne), otwarcie kręgu spotkań.

Ceremonii grupowej przewodzi Duchowna Misjonarka/Duchowny Misjonarz, doświadczony w pracy z pastą kakaową, zwaną dalej kakao ceremonialnym. Zna ona/on pochodzenie danej pasty kakaowej, profil smaku i działania, potrafi przyrządzić odpowiednią ilość kakao mając świadomość jak działa roślina.

Miejsce i czas ceremonii. Wskazane jest miejsce spokojne, także w Naturze.

Czas, pora dnia czy roku ceremonii mogą być dowolne. Wskazane jest zorganizowanie ceremonii w dniu ważnych cykli lunarnych (Nów, Pełnia) oraz Solarnych (przesilenia, równonoc) lub w ich pobliżu.

Uczestnicy. W ceremonii może uczestniczyć każda zainteresowana osoba, o ile nie ma przeciwwskazań natury zdrowotnej odnośnie przyjmowania kakao. Duże, ceremonialne dawki kakao (42- 50 gram/os.) nie są wskazane dla osób ze problemami z sercem i układem

krażenia, nerkami, które zażywają leki psychotropowe, mają alergię na kakao oraz dla kobiet w ciąży. Udział w Ceremonii w takich przypadkach jest na własną odpowiedzialność.

Przed ceremonią należy przygotować:

- ołtarz ceremonialny. Ustawienie ołtarza ceremonialnego - najlepiej na środku kręgu, w którym rozpoczyna się ceremonia. Elementy ołtarza ceremonialnego zawierające elementy zgodne z żywiołami: Wody, Ognia, Ziemi i Powietrza, np. świece, muszle, kadzidła, kamienie, minerały, pióra, świeże kwiaty, owoce, karty mocy, woda. Są one rozstawione na 4 kierunki świata. Ołtarz układamy na czystym materiale (chusta, obrus) na podłodze. Prowadząca/prowadzący ceremonię może mieć także dodatkowy, mniejszy ołtarz przy swoim miejscu, które zajmuje w kręgu.
 - odpowiednią ilość kakao ceremonialnego (pasty) podzieloną na ilość uczestników. Pracować można na różnych dawkach w zależności od czasu trwania ceremonii oraz aktywności zaproponowanej podczas ceremonii. Zalecana minimalna dawka to 20-25 gram/os/kubeczek o pojemności 0,25- 0,3 l plus/minus 3-4 gramy/os.
 - czystą wodę, która będzie użyta do rozpuszczenia kakao. Może być ona wstępnie podgrzana, maksymalnie do temp. 60-70 stopni.
 - duży garnek przeznaczony do przygotowania kakao oraz odpowiednią ilość naczyń (kubki, filiżanki, czarki, szklanka) do rozlania kakao
 - czystą wodę o temperaturze pokojowej w dzbanku, która będzie przeznaczona do rozcieńczenia kakao oraz do popijania w trakcie ceremonii oraz “mokre” owoce do przegryzania w trakcie ceremonii. “Mokre owoce”, czyli zawierające dużo naturalnego soku, który napoi i odświeży ciała uczestników.
 - dodatki wg uznania: przyprawy (np. cynamon, kardamon, pieprz cayenne, sól), słodzik (np. syrop daktylowy, syrop z agawy, ksylitol, miód), “mleko” roślinne.
- Wybór dodatków dobrze pozostawić każdemu uczestnikowi. Unikać narzucania smaku, niech każdy wybierze to, czego potrzebuje w danym momencie.

Kakao jest przygotowywane przed przystąpieniem do ceremonii z odpowiednim wyprzedzeniem. Przygotowaniem kakao zajmuje się prowadząca/prowadzący ceremonię. Jest to proces medytacyjny, robiony z uważnością, w trakcie którego są wkładane intencje: czystości, połączenia, jedności, miłości, obfitości, radości, przepływu i in. Gotowe kakao jest wnoszone z atencją w przestrzeń ceremonialną i rozlewane z uważnością do kubeczków.

Wybór miejsca w kręgu jest dowolny, intuicyjny. Jedyne miejsce wyznaczone jest dla prowadzącej/prowadzącego. Ceremonia zostaje zainicjowana przez prowadząca/prowadzącego sygnałem dźwiękowym. Jest to czas kiedy wszyscy uczestnicy są już na swoich miejscach. Po tym czasie nie ma możliwości dołączenia do kręgu. Jest to bardzo ważne z punktu widzenia energetyki kręgu, stworzenia pewnego rodzaju mandali z uczestników w roli głównej.

Prowadząca/prowadzący ceremonię zachęca do popijania kakao. Uczestnicy robią to z uważnością na smak, konsystencję. W tym czasie mogą zdecydować o dołożeniu dodatków. Duchowna Misjonarka./Duchowny Misjonarz prowadzący ceremonię krótko informuje uczestników na temat spożywanego kakao, a także na temat zasad bezpieczeństwa (odpowiednie nawodnienie). Następnie prosi uczestników o krótkie przedstawienie się, a także wyrażenie intencji, z którą się przyszło na ceremonię.

Otwarcie przestrzeni ceremonii może być dźwiękami, ceremonią 7 kierunków, medytacją.

Dalsza część ceremonii jest uzależniona od aktywności, którą zaplanowała/zaplanował prowadząca/prowadzący.

Na zakończenie ceremonii prowadząca/prowadzący zaprasza uczestników do podzielenia się swoimi odczuciami.

Zamknięcie ceremonii może nastąpić sygnałem dźwiękowym, ceremonią 7 kierunków.

Ceremonia indywidualna - dla siebie, codzienna praktyka z kakao ceremonialnym.

Przygotowanie kakao ceremonialnego może stanowić codzienną praktykę. Codzienne spożywanie kakao dostarcza organizmowi niezbędnych składników odżywczych, ale także otwiera przestrzeń serca i tam też pracuje. Kakao w pracy indywidualnej pomaga połączyć się ze Źródłem, swoją Prawdą, poczuć jedność z Naturą. Codzienna praktyka u Misjonarki/Misjonarza prowadzącej/prowadzącego ceremonię, to praca z Duchem Rośliny: usubtelnienie się, odkrywanie różnic pomiędzy rodzajami kakao, zarówno pod względem gatunków, jak i kraju pochodzenia. To ważny aspekt pracy tak, aby móc odpowiednio dobrać rodzaj kakao pod konkretną ceremonię, jej charakter i proponowane aktywności.

Czas i miejsce nie są ściśle określone. Najlepiej znaleźć miejsce spokojne, zaciszne, także na łonie Natury.

Przygotowanie kakao jest dość podobne jak w przypadku ceremonii dla grupy osób: wg odpowiedniej dawki (15-42 gramy na kubek), najlepiej na czystej wodzie bez dodatków lub z dodatkami wg uznania (przyprawy, napój roślinny, słodziwo, owoc). Przygotowując napój wkładamy w ten proces uważność, spokój, radość, miłość i intencję.

Dla własnego użytku można także przygotować mini ołtarz ceremonialny, chyba, że posiada się miejsce mocy z przedmiotami symbolizującymi 4 Żywioły. W Naturze łączymy się z naturalnymi atrybutami żywiołów: Wodą (jezioro, rzeka, staw, morze, woda w butelce), Ogniem (Słońce, kadzidło, świeca), Powietrzem (oddech) oraz Ziemią (można zzuć buty i dotykać bosymi stopami Ziemi).

Praktykę można rozpocząć krótką medytacją/modlitwą ułożoną wg własnego uznania. Spożywanie kakao powinno być uważną celebracją smaku i aromatu. Dobrze nie wykonywać

tego w pośpiechu, lecz należytym spokojem. Podczas ceremonii dobrze łączyć się z przestrzenią swojego serca i otwierać ją na pojawiające się doznania, czucie. Do indywidualnej ceremonii kakao można także dołączyć takie aktywności jak np. medytację, medytację prowadzoną, muzykę, granie na instrumentach, śpiew, indywidualną praktykę ruchu (np. joga, taniec, spacer), czytanie książek, pisanie, twórczość rękodzielniczą, kontemplację otaczającej natury. Każdą indywidualną praktykę kończymy wyrazem wdzięczności dla Rośliny oraz Wszechświata.

Świadome odżywianie

Jest ideą mocno zintegrowaną z życiem Duchownego Misjonarza powstała na bazie pobudek etycznych zakładających, że zwierzętom przysługuje ochrona praw do życia i wolności od cierpienia. Głównym elementem jest odejście od przemysłowego systemu rzeźniczego, mleczarskiego, kosmetycznego i odzieżowego. W ten sposób rozwija swoją drogę duchową przez dążenie do masowego wykluczenia wszelkich form wykorzystywania zwierząt i okrucieństwa wobec nich. Pozwala to na współpracę z roślinami i zwierzętami oraz tworzenie wspólnej relacji, szacunku i miłości. Duchowny Misjonarz rezygnuje z produktów odzwierzęcych wykorzystywanych przemysłowo. Pogłębiając swoją ścieżkę duchową, nie stosuje ubrań i kosmetyków powstałych na bazie odzwierzęcych surowców przemysłowych.

Duchowny Misjonarz będący na aktywnej drodze świadomego żywienia, bojkotuje polowania, zoo, rodeo, cyrki i oceanaria, oraz produkty testowane na zwierzętach. Sol całym szacunkiem i wdzięcznością spożywa dary Natury umożliwiające dalsze życie. Tworząc zbilansowaną dietę przyczynia się do redukcji ilości przetworzonego jedzenia. Zwraca uwagę na sezonowość warzyw i owoców. Zdobywa wiedzę na temat własnej produkcji żywności oraz dzikich roślin jadalnych. Zmniejsza ilość importowanego jedzenia o promieniu powyżej 150 kilometrów. Poznaje różnorodność świata roślinnego i możliwości sporządzania z niego produktów. Uczy się zbilansowanej diety i prostoty w tworzeniu jedzenia.

Permakultura

Duchowny Misjonarz żyjący poza miastem, może zajmować się projektowaniem ekologicznym, inżynierią ekologiczną i projektowania środowiska, tworząc zrównoważoną architekturę siedzib ludzkich i samoregulujące się systemy rolnicze na wzór ekosystemów naturalnych. Będąc w uwadze, korzysta z wyuczonej wiedzy i doświadczeń swoich i innych ludzi. Na rzecz synergii z Naturą, rezygnuje z plewienia, przekopywania, podlewania i pozwala działać Naturze. Pozwala Sobie przepływać pełnej Energii świata roślin i być z Nią jednością. Duchowny Misjonarz doświadcza praktycznie Cyklu Solarnego. Na wiosnę wychodzi do ogrodu, w lecie ma darmową żywność, a jesienią zbiera zapasy. Wchodzi w wieczną inflację życia, nadmiar i przyjemność. Przez swoją pracę, rozwija bogactwo roślin i zwierząt. Zauważa świat tworzący się wokół niego i dba o jego rozwój budując karmniki dla ptaków, budki lęgowe czy hotele dla owadów. Troszczy się o Ziemię i dając sobie trwałe poczucie szczęścia dąży do samowystarczalności. Produkuje mniej śmieci i odpadów, zmniejsza swój ślad węglowy i ogranicza konsumpcję.

Obserwacja Cyklu Lunarnego i/lub Solarnego

Praktyka obserwacji Cyklu Solarnego i/lub Lunarnego. Analiza doznań Energetycznych w różnych ich fazach oraz integracja z życiem codziennym.

Archiwizacja miejsc Kultu Solarnego

Poszukiwanie i archiwizacja miejsc Kultu Solarnego to dla każdego Duchownego Misjonarza bardzo ważna praktyka. Z jednej bowiem strony spełnia się misjonarsko a jednocześnie doznaje wyjątkowych duchowych uniesień gdy tylko odnajdzie miejsce o właściwościach Energetycznych.

Podczas jednej z licznych takich wypraw, jeden Ojców Założycieli,

Naczelny Pierwszy Sol Łukasz pisze:

“...Po wielu dniach wędrówki po nieskażonym ludzką ręką terenie Andaluzji południowej. Uświęceniu dziesiątek miejsc Kultu Solarnego, dotarliśmy do podnóża baśniowych gór Sierra Nevada. Nagle, natchnieni majestatycznym pejzażem poczuliśmy cudowne wibracje rozchodzące się po całym ciele, a przepiękna Natura w całej swej krasie kierowała nas wprost do Niego. Cudownego źródła La Fuente de Los Morales. W towarzystwie Energii Słońca dokonaliśmy rytualnej Ablucji i wtenczas już wiedzieliśmy że wędrówka w poszukiwaniu Naszego Miejsca Kultu Solarnego właśnie się zakończyła, a rozpoczyna nowa Misja...”

Uprawianie sportów

Jest to duchowa praktyka, a właściwie cała ich gama, która niezwykle uzupełnia każdego Duchownego Misjonarza na bardzo wielu płaszczyznach. Pozwala bowiem nie tylko na rozwój ciała i umysłu zachowując zdrowy tryb życia ale także bardzo intensywny rozwój duchowy poprzez kontakt i integrację z Naturą, a przy sportach ekstremalnych nawet próbę przekraczania barier wyznaczonych przez Nią.

Medytacje

Medytacja czyli wyciszenie wewnętrzne w celu połączenia z Energią i doznań duchowych może się odbywać na wiele sposobów i z użyciem różnych technik, np.

Medytacja z Adoracją Promieni Słonecznych

Niezbędne atrybuty:

- Wygodne miejsce na łonie Natury z niezakłóconym widokiem na Słońce;
- Ziemia - piasek lub żwir;
- Wiatr;
- Leżak, Kocyk lub Ręcznik;
- Woda w szklanej butelce;

Nocna Medytacja Oceaniczna i Morska

Niezbędne atrybuty:

- Wygodne miejsce w bliskiej odległości od krawędzi Morza lub Oceanu;
- Ogień;
- Ziemia - piasek lub żwir;
- Wiatr - Bryza od Morza lub Oceanu;
- Leżak, Kocyk lub Ręcznik;

- Niezakłócony Szum Fal Oceanu lub Morza.

Oddawanie Czi Przodkom

duchowe połączenie z Energią przodków. Każdy dzień jest dobry na próbę połączenia, jednak najlepsze efekty Solowie uzyskują stosując tą praktykę w dniu narodzin lub śmierci Przodka, oraz na przełomie października i listopada.

Obrzędowa uczta

Biesiada podkreślająca ważność rytuałów, sakramentów i / lub ceremonii, a także ważnego dnia w Cyklu Solarnym i/lub Lunarnym.

Muzyka i Śpiew

Aby poczuć boską Energię potrzebna jest wibracja. Wibracja która będzie zestrojona z częstotliwością Naszego ciała i Energii. Duchowny Misjonarz Wyznawców Słońca do swoich praktyk duchowych używa muzyki o specyficznych częstotliwościach i/lub własnych strun głosowych aby „zestroić” się z Energią Wszechświata.

Zdrawice

Przyzywanie pozytywnej Energii dla ludzi lub innych stworzeń boskich poprzez nadanie Jej trunkom spożywanym w sposób rytualny

Boso chodzenie

Rytuał wyjątkowego kontaktu z Naturą i duchowych doznań.

Ceremoniał Boso chodzenia jest dostępny dla wszystkich istot.

Doświadczony duchowny może poprowadzić mniej doświadczonych Boso chodzących i przekazać im instrukcje jak korzystać z ceremonii w pełni aby wspierać tworzenie harmonii połączenia istot ludzkich z energiami Ziemi i Nieba.

Istotą ceremoniału jest utworzenie z własnego ciała kanału przyspieszającego i ukierunkowującego przepływ energii między Ziemią i Niebem oraz utworzenie dla Niech przestrzeni do połączenia w centrum ciała. Następnie po Ich skumulowaniu wyświecanie energii połączenia we wszystkich kierunkach celem uświęcania przestrzeni i propagowania łączenia się istot w harmonii.

Najlepsze miejsca do praktykowania Boso chodzenia to przede wszystkim te gdzie ukształtowanie terenu jest nieregularnych kształtów - stymuluje to wszystkie kanały energetyczne przebiegające przez stopy. Równie ważna jest obecność odkrytej, ujemnie naładowanej Ziemi - poprawia to jakość przepływu informacji we wszystkich kanałach energetycznych ciała.

Jeśli ceremoniał służy pobieraniu, kanalizowaniu i kumulacji energii z Natury to zalecane jest chodzenie po terenach bogatych w roślinność lub różnorodność kształtów jak górskie szlaki czy lasy ze zmiennym ukształtowaniem terenu. Wskazaniem jest aby było to miejsce daleko od hałasu gdzie można w pełni oddać się doświadczaniu Energii. Wskazaniem jest aby temperatura energii Nieba i Ziemi pozwalały na bezstresowe utrzymywanie koncentracji na tworzeniu połączenia.

Trudniejsze warunki atmosferyczne służą do treningu wyższego poziomu kanalizacji i kumulacji energii.

Jeśli ceremoniał służy konsekracji lub błogosławieństwu energii lub przestrzeni zaburzonych wtedy nie ma znaczenia rodzaj terenu czy temperatura. Często są to obszary gdzie ludzie zazwyczaj nie chodzą boso. Wskazaniem jest aby dokonywać tego rodzaju ceremonii w sytuacji posiadania nadmiaru, zapasu energii zebranej wcześniej lecz jeśli wymaga tego

sytuacja można w pełni zaufania otworzyć swoje ciało w tym i stopy na przepływ energii a następnie z miłością i błogosławieństwem przekazać ją do potrzebującej przestrzeni i pomóc jej się harmonizować. Ceremoniały wykonywane w trudnym energetycznie terenie sugeruje się wykonywać tylko doświadczonym duchownym lub w ich obecności. Przykładem jest Boso chodzenie z błogosławieństwem przestrzeni miejskich.

Przed przystąpieniem do ceremonii wskazano jest aby wyczyścić skórę stóp oraz założyć ubranie z naturalnych tworzyw lub zdjąć całość odzienia.

Jeśli teren nie jest zróżnicowany to koniecznym jest przygotowanie stóp poprzez masaż lub ćwiczenia uelastyczniające.

Podczas ceremoniału wskazane jest utrzymanie intencji łączenia energii Nieba i Ziemi oraz dzielenia się Ich połączeniem z otaczającą przestrzenią. Jeśli uczestnicy ceremonii potrafią wytrwać w intencji wtedy dopuszcza się rozmowę lub wykonywanie innych czynności np. czynności dnia codziennego ponieważ istotą jest trwanie w łączeniu i dzieleniu się połączonymi energiami Nieba i Ziemi.

O ile to możliwe Boso chodzenie zaleca się wykonywać codziennie. Nie zaleca się Boso chodzenia kiedy człowiek jest w złości, agresji lub innym niskoenergetycznym stanie ale nie jest to sytuacja wykluczająca do wykonania ceremoniału jeśli ceremoniał może posłużyć podniesieniu energii i jej oczyszczeniu.

Na zakończenie ceremonii Boso chodzenia zaleca się dokładne oczyszczenie i umycie stóp oraz zadbanie o nie za pomocą rąk własnych lub w wymianie masażowej z drugą osobą (wzajemny masaż stóp) celem połączenia górnych i dolnych części peryferyjnych części kanałów energetycznych.

Łącz Niebo z Ziemią i dziel się tym z przestrzenią!

Chodzenie po ogniu

Rytuał wyjątkowego kontaktu Sola z Naturą i duchowych doznań poprzez bezpośredni kontakt z Ogniem. W tym celu należy odpowiednio przygotować tzw. Ścieżkę Ognia, która stanowi dywan rozżarzonego węgla o długości ok 10 metrów oraz Krąg Energii wokół ścieżki. Sol lub Uczestnik Ceremonii krąży wokół ścieżki medytując afirmując kontakt z najpotężniejszą Energią Słońca na Ziemi – Energią Ognia. Kiedy poczuje zjednoczenie z Energią wstępuje na Ścieżkę Ognia i w absolutnej medytacji ale i uważności kroczy do końca jednocząc się Energetycznie ze Słońcem. Rytuał powtarzany jest wielokrotnie aż do poczucia absolutnej harmonii z Energią Ognia.

Ofiary (obiaty)

Rytuał oddania Matce Ziemi części Jej plonów. Odbywa się analogicznie do Rytuału Libacji. Dary Natury są zakopywane w Ziemi. W ten sposób Sol dzieli się plonami zapewniając równowagę Energetyczną oraz plony w kolejnym Cyklu Solarnym

Morsowanie

Rytuał wyjątkowego kontaktu Sola z Naturą i duchowych doznań.

Powitanie wschodu Słońca

Po przebudzeniu, gdy wracam z przestrzeni astralnej, budzi się świadomość w tej rzeczywistości. Przepelnia mnie wdzięczność za nowy dzień, poranek, za to że żyję i jestem. Że nastał kolejny dzień, który w przestrzeni na Ziemi mogę zacząć i cieszyć się istnieniem

oraz życiem. Otulam się i dotykam ciało. Odczuwam je i dziękuję istocie wcielonej w to ciało (duchowi świętemu) za istnienie i życie. Przepelnia mnie wdzięczność, miłość, radość z tego, że żyję i istnieję. Wdzięczność za kolejny piękny dzień w tym ciele na planecie emocji.

Postrzeganie otoczenia

Postrzeganie tego, co za oknem, co mnie otacza jako piękne i boskiego przejawienia. Kreowanie uważności na każdą rzecz i czynność tak, aby dostrzec w tym formę boskiego istnienia, wcielenia oraz odczuwania.

Lustro

Gdy widzę swoje oblicze w lustrze, kłaniam się sobie, wysyłam do siebie uśmiech niezależnie od pory dnia.

Kontakt z wodą

Wdzięczność do wody, która oczyszcza ciało fizyczne i mentalne: "Dziękuję Ci Sostro Wodo za Twe istnienie, za to co robisz dla mnie. Ogromna wdzięczność"

Pożywienie, Żywa Woda

Przed każdym spożyciem, przyjęciem pokarmu dziękuję pożywieniu za odżywienie mojego ciała. Podziękowanie w otwartych dłoniach. Pokarm w naczyniu można przytulić do serca. Przed przyjęciem pokarmu dziękuję Istotom (nawet jeśli są to rośliny), które ofiarowały

swoją energię, istnienie i życie, abym mógł przyjąć ich boskie światło do swojej duszy.
Wypowiadam słowa:

"Niech ten pokarm odżywi, oczyści, zregeneruje, wzmocni ciało fizyczne dla lepszego funkcjonowania i da to, co najlepsze dla mnie, a usunie co nie moje i mi nie służy"

Spożywanie posiłku w uważności, ciszy, spokoju. Uważność na to, co jem. Odczuwam smak, zapach, temperaturę, konsystencję, żuję długo aż pokarm wymiesza się ze śliną, połączy w całość, dopiero wtedy połykam. Po posiłku wyrażam wdzięczność za możliwość spożycia i doświadczenia.

Programowanie wody

Przelewając wodę z jednego do drugiego naczynia, otulając w dłoniach słój/butelkę/naczynie z wodą, przykładam ją do serca. Wysyłam jej miłość i wdzięczność za to że jest i za to, że jest częścią mnie. Obdarowywanie miłością, wdzięcznością, harmonią, spokojem, obfitością wody sprawia, że staje się ona przyjazna, wzmacnia i buduje. Dziękuję także wodzie za nawodnienie i za przepływ. Picie wody małymi łykami, z uważnością, gryząc ją jak pokarm.

Wyjście z domu, kontakt z Naturą i światem zewnętrznym

Idąc ulicą uśmiecham się do przestrzeni, rozglądam z uważnością.

Podziękowania żywiołom:

- Ojcu Słońce- kieruję głowę ku niebu;
- Matce Ziemi - kieruję głowę ku ziemi;
- Bratu Powietrze- biorę głęboki wdech;
- Siostrze Wodzie - przetykam ślinę;

Jazda samochodem

Okadzanie, oczyszczanie przestrzeni auta, np. kadzidłami (palo santo, szałwia, wrotycz inne naturalne kadzidła). Obdarowanie wdzięcznością samochodu za to, że pozwala mi się przemieszczać i że jest podczas podróży nim moim ciałem.

Martwe zwierzęta na drodze

Odprowadzenie duszy zwierzęcia przez wyciągnięcie dłoni w kierunku ciała. Można także się zatrzymać i pochować ciało.

Mijanie transportu z żywymi zwierzętami

Wyciąganie dłoni w kierunku zwierząt, wysyłanie do ich miłości, wsparcia i współodczuwania.

2. SAKRAMENTY

Sakrament – Rodzaj wyjątkowej ceremonii duchowej o bardzo wyniosłym charakterze mającej na celu nadanie wydarzeniu boskiego namaszczenia. Swoista forma zawarcia Przymierza w Energią Wszech - Świata.

Podczas odprawiania Sakramentów niezbędna jest obecność czterech żywiołów. Przy Sakramentach odprawianych wewnątrz, ogień i powietrze może zastąpić kadzielnica lub kadzidła choć i na zewnątrz jej obecność wydaje się sensowna. Woda powinna być zdeklastrowana i/lub „poświęcona”. Sakramenty odbywają się w sposób zupełnie intuicyjny,

zaznaczając jedynie charakter danej ceremonii (np. Narodziny – symboliczne zjednoczenie z Naturą poprzez oblanie głowy wodą spływającą na Ziemię lub Zaślubiny poprzez „braterstwo krwi”). Każdy Sol ma prawo do własnej inwencji i interpretacji idąc tylko i wyłącznie za głosem Serca.

Misterium Posługi Tajemnicy

ma na celu ukojenie sumienia poprzez:

- medytowanie;
- działalność misjonarską;
- oczyszczenie swojego umysłu;
- pracą z ego, otwarcie serca;
- odczuwanie intuicji i poddanie się jej;

Jest to ceremonia kontemplacyjna, prowadzona przez Duchownego Misjonarza Wyznawców Słońca.

Misterium Posługi Tajemnicy, stanowi część doktrynalną prawa wewnętrznego Związku Wyznaniowego Wyznawcy Słońca, ustanowioną z zgodzie z jego statutem. Udział w Misterium Posługi Tajemnicy jest uprawnieniem każdego członka Związku Wyznaniowego.

Szafarzem Misterium Posługi Tajemnicy jest każdy Duchowny Misjonarz Wyznawców Słońca.

Misterium Posługi Tajemnicy jest obrzędem służącym wiernemu w kontakcie w własnym sumieniem i sercem do weryfikacji postaw i czynów w zgodzie z doktryną solarną Wyznawców Słońca oraz możliwości wyznania złych postępów i wątpliwości sumienia, uzyskania pokrzepienia, porady i przebaczenia.

Misterium Posługi Tajemnicy jest aktem niepublicznym i odbywa się wyłącznie między Duchownym Misjonarzem Związku Wyznaniowego a członkiem Związku Wyznaniowego,

proszącym o Misterium Posługi Tajemnicy, lub inną osobą, która zwróci się w dobrej wierze do Duchownego Misjonarza z prośbą o przystąpienie do Misterium Posługi Tajemnicy.

Duchowny Misjonarz zapewnia warunki ścisłej dyskrecji, towarzyszące odbyciu Misterium Posługi Tajemnicy.

Misterium Posługi Tajemnicy jest nienaruszalna dla obu stron, dlatego nie wolno Duchownemu Misjonarzowi słowami, pismem, ani w żaden inny sposób i dla jakiegokolwiek przyczyny w czymkolwiek zdradzić powierzone tajemnice w posłudze. Duchowni Misjonarze zobowiązani są zachować w bezwzględnej tajemnicy wszelkie pouczenia duchowe udzielone mu przez Duchownego Misjonarza lub przełożonego w ramach Misterium Posługi Tajemnicy.

Obowiązek zachowania tajemnicy ma także tłumacz, jeśli występuje, jak również wszyscy inni, którzy w jakikolwiek sposób zdobyli z Misterium Posługi Tajemnicy wiadomości o wyznanych tajemnicach.

Przebieg Misterium Posługi Tajemnicy nie może być w jakikolwiek sposób rejestrowany ze względu na tajemnicę Misterium Posługi Tajemnicy.

Bezwzględnie zabrania się spowiednikowi korzystania z wiadomości uzyskanych w Misterium Posługi Tajemnicy, powodujących uciążliwość dla penitenta, nawet przy wykluczeniu wszelkiego niebezpieczeństwa wyjawienia.

Duchowny Misjonarz z tytułu swojej pozycji i praw, a także stanowiska kierowniczego, określonych przepisami statutu Związku Wyznaniowego nie może w żaden sposób korzystać w zewnętrznym zarządzaniu z wiadomości, jakie uzyskał o tajemnicach wyznanych przez wiernego w jakimkolwiek czasie w Misterium Posługi Tajemnicy.

Udział w Misterium Posługi Tajemnicy jest całkowicie dobrowolny, a inicjatywa tego udziału winna pochodzić od osób zaangażowanych w rytuał.

Duchowny Misjonarz nie nakazuje wiernym brać w tym udział, ale pozostaje do dyspozycji, w miarę obiektywnych możliwości, każdej osoby, proszącej o Misterium Posługi Tajemnicy.

Za udział w Misterium Posługi Tajemnicy nie pobiera się opłat, ani danin, lecz wymianę Energii. Wierni Związku Wyznaniowego mogą brać udział zgodnie ze swoimi potrzebami

także w akcie indywidualnym, wobec Słońca i wszechświata, zgodnie z panteistycznym charakterem doktryny Związku Wyznaniowego.

Sakrament Braterskiego Pojednania

Duchowny Misjonarz dąży do wzmocnienia naturalnej równowagi Wszech-Świata i usunięcia dysharmonii. Na prośbę istoty lub istot, będących przedstawicielem przynajmniej jednej ze stron i odczuwającej dyskomfort wobec konfliktu lub braku zrozumienia potrzeb lub granic, Sol może włączyć się w proces komunikacji i wymiany energetycznej między stronami, najlepszą swoją wiedzą i czystością intencji doprowadzając do pojednania stron, wzajemnego zrozumienia oraz akceptacji. W sakramencie tym Sol musi wykazać się godną Natury bezstronnością i poszanowaniem granic innych istot. Przebieg ceremonii powinien uwzględniać obecność każdego z czterech Żywiołów. Wszystko co dzieje się w trakcie sakramentu pojednania jest objęte tajemnicą Misterium Posługi Tajemnicy, a Sol i uczestnicy zobowiązani są do jej zachowania.

Sakrament Wstąpienia do Związku Wyznaniowego Wyznawcy Słońca

Jest to Pierwszy i jedyny Sakrament, który Wyznawca Słońca może przeprowadzić bez Sola Prowadzącego. Celem tego Sakramentu jest oddanie się Naturze i Jej Boskim Właściwością. Początkiem ścieżki Panteisty do zrozumienia Energii, zwieńczona Podpisaniem Deklaracji Członkowskiej

Najczęściej Praktykowany Sakrament Wstąpienia

Przekonany o swoim wyborze Nowej Filozofii życia jaką jest Panteizm, kandydat na Wyznawcę Słońca odnajduje zaciszne miejsce na łonie Natury, gdzie najwygodniej jest otoczyć się Czterema Żywiołami (rzeka, jezioro, morze, basen). Posiada ze sobą świecę aby uzupełnić Żywioły o Ogień oraz formularz Deklaracji Członkowskiej – „Przyjaciel Słońca”. Zagłębia się w swoje wnętrze kontemplując nad życiem. Doznaje duchowego uniesienia poprzez oświecenie że życie to otaczająca go Natura a prowadzi Ją boska Energia Wszechświata, której właśnie doświadczył w formie Wibracji. Medytuje jak długo chce po czym w duchowym uniesieniu podpisuje formularz Deklaracji Członkowskiej – „Przyjaciel Słońca”.

Sakrament Zjednania

Sakrament połączenia dwóch lub więcej osób i/lub istot poprzez Wieczne Zjednanie Energetyczne. Polega na Ceremonialnym połączeniu dwóch lub więcej osób i/lub istot które zdecydowały się wspólnie kroczyć ścieżką Panteisty w Związku Wyznaniowym Wyznawcy Słońca. Sakrament przeprowadzany jest przez Duchownego Misjonarza Wyznawców Słońca w sposób intuicyjny z zachowaniem zalecenia obecności Czterech Żywiołów, pozostawiając intuicyjny wybór samego Aktu Sakramentu Zjednania zainteresowanym. Pozornie symboliczne formy Aktu Sakramentu Zjednania, praktykowane wśród Soli, takie jak pocałunek czy „Braterska Wymiana Krwi” mają ogromne znaczenie Energetycznego Zjednania. Zawsze są odczuwalne i zawsze będą zjednane co potwierdza także inne odrębne ważne źródło - Nauka.

5. Sakrament Pożegnania

Sakrament Pożegnania bliskiej osoby lub istoty w sposób ceremonialny. Przeprowadzany przez Sola Prowadzącego intuicyjnie z zachowaniem absolutnie standardowych ale i niezbędnych Czterech Żywiołów. Celebrowany przez Sola Prowadzącego ma na celu harmonijne pożegnanie Energii Istoty z bliskimi i przesłanie Jej w Wszech-Świat. Owa Energia nie umiera, ani nie gaśnie. Wręcz przeciwnie, wzmacnia się i krąży we Wszech-Świecie. Połączenie Energetyczne z żegnaną Energią także się nie zakańcza, niemniej jest zmienne i ustawialne, zależy od Woli połączonych Energii.

Zalecana jest kremacja Ciała, wtedy Sakrament można zwieńczyć pochówkiem Panteistycznym, z zachowaniem norm prawnych, na dużo więcej sposobów:

- ceremonia Wodna;
- pochówek na Cmentarzu Urnowym;
- pochówek na Cmentarzu Drzewnym;
- pochówek na wybranym wcześniej Cmentarzu Gminy Wyznaniowej.

CELE STATUTOWE WYZNAWCÓW SŁOŃCA

- 1) Asymilacja z cyklem solarnym;
- 2) Dążenie do życia według praw Natury, zachowanie jej równowagi;
- 3) Organizacja działań kulturalnych w postaci zajęć stałych i wystaw;
- 4) Działalność edukacyjna;
- 5) Archiwizacja i restauracja zabytków wszystkich kultur;

ŹRÓDŁA DOKTRYNALNE :

Słońce - Wyznawcy Słońca uznają Słońce za Boga Słońce, przedstawiciela wszystkich form Natury. Życie z Nią w zgodzie i harmonii jako jedyną formą życia i przetrwania ludzkości.

Fakty historyczne - Czczyciele Słońca byli aktywni w różnych miejscach naszego globu. Różnie nazywali Ją w różnych krajach, wśród wielojęzycznych ludów. Jednak zawsze odnosiła się do kultu solarnego. Było to w dawnych kulturach oddawanie czci boskiej Słońcu oraz bóstwom solarnym z nim związanym, bądź system wyznaniowy uznający Słońce jako Prasiłę twórczą. Słońce było centralnym punktem wielu prehistorycznych i starożytnych religii. Słońce i jego ziemski przedstawiciel Ogień były wówczas jedynymi źródłami światła i ciepła, a więc życia i uważane za dawcę, jak i za niszczyciela życia. W konsekwencji Słońce często stawało się też symbolem nieskończoności, źródła energii i mocy życiowej, męskiego Stwórcy, prawdy i oświecenia. Największą czią, Słońce darzyły ludy żyjące w strefie umiarkowanej Ziemi. Kult Słońca znano w Egipcie, Mezopotamii, Armenii. Słońce czcili starożytni Grecy, Persowie, Aztecy i Słowianie, a także Indianie Ameryki Północnej. Często następowała personifikacja Słońca w formie bóstwa solarnego – najpopularniejsi z nich to: egipski Ra, irański i indyjski oraz rzymski Mitra, nordycka Sol, słowiański Swaróg.

Symbole Solarne – symbole kultu słońca występują licznie na całym świecie. Odzwierciedlają kształtowanie się wiary na przestrzeni tysięcy lat. Zwykle był to okrąg symbolizujący drogę Słońca. Okrąg ten był przecięty w pionie i poziomie co z kolei symbolizowało Jego cztery roczne przesilenia. Symbolami solarnymi były też swastyki. Umieszczano je w wielu miejscach i w różnej formie. Najpopularniejsze to Obeliski, które od początku swego istnienia są bezpośrednim elementem Kultu Solarnego. Niekiedy Symbole Solarne – znamienite w swej charakterystyce i formie; wykorzystywane były do reprezentowania poglądów i ideologii odmiennej z ideą Kultu Solarnego. Wyznawcy Słońca negują i oficjalnie potępiają idee Narodowego Socjalizmu, Nazizmu a także nie utożsamiają się z żadnym ruchem czy organizacją z nią związaną. Trzeba też pamiętać, że symbolika Słońca aż do lat 30 – tych XX wieku np. swastyka była w Polsce i na świecie popularnym znakiem zachowanym np. na starych pieczęciach, herbach szlacheckich czy w elementach dekoracyjno-wykończeniowych.

Związek Wyznaniowy „Wyznawcy Słońca” to kontynuacja i rekultywacja najstarszych wierzeń Kultów Solarnych oraz pielęgnowanie i rozwijanie spuścizny po Czciicielach Światła ze Szklarskiej Poręby. Cele realizujemy w sposób świątły, naukowy, z zachowaniem kontaktu z energią Cyklu Solarnego. Propagujemy i promujemy poglądy naszej wspólnoty z rozsądkiem i poszanowaniem wolności innych istot, co jest istotą przestrzegania Prawa Naturalnego. W cykliczny sposób konsekrujemy wspólne życie. W zgodzie z Naturą zawartą w nas samych pomnażamy Energię obecności podczas kontemplacji, praktyk i rozważań religijnych. Wspieramy w ten sposób społeczność wyznawców w indywidualnym i zbiorowym rozwijaniu łączności z pierwotnym źródłem Energii życia. Wspieramy również rozwój Nauki, jako jednej z dróg poznania Prawa Naturalnego.

ZASADY DOKTRYNALNE:

I. Wyznawcy Słońca uznając Słońce za Boga Słońce, przedstawiciela wszystkich form Natury, a 12 konstelacji gwiazd jako jego zodiakalną wędrówkę po niebie. Przedstawicielem Słońca na Ziemi jest Ogień;

II. Wiara Wyznawców Słońca opiera się na dziedzictwie ludów zamieszkujących m.in. Egipt, Mezopotamię, Armenię; starożytnych Greków, Persów, Azteków, Słowian i Indian Ameryki Północnej i Południowej, a także Kulcie Solarnym, rozsądku, doświadczeniu, rozumie, nauce i pracy. Naszym obowiązkiem jest przyczyniać się jak najwięcej do Jej rozkwitu;

III. Wyznawcy Słońca czczą Słońce i Ogień, Matkę-Ziemię naszą rodzicielkę, pozostałe Żywioty i całą Przyrodę;

IV. W Cyklu Solarnym stale odkrywamy boską siłę sprawczą życia na Ziemi. Wszelkie życie dzieje się wedle tego cyklicznego rytmu. Podporządkowanie się jemu jest naszą powinnością. Wyznajemy wiarę w życie zgodne z prawami Przyrody jako jedyną formę przetrwania ludzkości;

V. Słońcu; jedyne mu ognisku hierarchicznego, nieskończonego, wiecznego i żywego Wszech-Świata; zawdzięczamy wszystko na naszej Ziemi. Wraz z łądami, wodami, roślinami i zwierzętami jesteśmy Jego częścią. Tylko człowiek jest tego świadom; przez to ciąży na nim ogromna odpowiedzialność;

VI. Obyczaje i obrzędy są bardzo ważną częścią każdej wspólnoty wyznaniowej, również naszej. przykładamy do nich wielką wagę;

VII. Nasze istnienie zawdzięczamy Słońcu, ogniovi i przodkom. Oddajemy im cześć, a pamięć o nich przekazujemy przyszłym pokoleniom;

VIII. Ciało i duch tworzą nierozdzielalną i wzajemnie warunkującą się jedność i całość. To są dwie strony tego samego bytu. Wyznawcy Słońca podkreślając równą wartość obojga, dążą do ich równomiernego, stałego i równoczesnego doskonalenia;

IX. Postępowanie każdego człowieka wyznacza jego charakter. Ten jest zaś wytworem dziedzicznych cech oraz otoczenia, nacisku środowiska i wychowania. Miarą wartości ludzi jest ich dorobek i tylko wedle nich oceniamy je;

X. Pobłądzić i zawinić może każdy z nas; bywa takie zdarzenie losu. Błąd i winę można tylko własnymi czynami naprawić i zmazać;

XI. Ból i cierpienie ostrzegają nas przed niebezpieczeństwem oraz budzą obronne siły ciała i ducha. Wywołują one nie tylko wstrząs, ale i wspomagają ozdrowienie. Nie są one dobre ani złe. Tak objawiają się prawa Przyrody;

XII. Nieśmiertelność osiągamy przez potomstwo i twórcze działanie, które daje największą radość życia. Działania prospołeczne i te związane z ekologią uznajemy za najbardziej podniosłe;

XIII. Zasady etyczne Wyznawców Słońca opierają się na boskich prawach Przyrody. Najwyższymi wartościami są wiedza, rozum, zdrowie, odpowiedzialność, żywotność, godność, rzetelność, wytrwałość, odwaga, wierność, mocna wola i sprawiedliwość. Pokonujemy w nas nieuctwo i słabość, głupotę, chorobę, uzależnienie i nienawiść. Dążymy do życia w harmonii z Naturą i z samym sobą;

XIV. Działanie zgodne z prawami Słońca i Przyrody, włączanie się w wiecznotrwały rozwój Świata daje życiu każdego z nas podniosłe, uświęcające je znaczenie, wykraczając poza byt jednostki;

XV. Wiecznie rozwija się wszechogarniający człowieka jednorodny Wszech-Świat. Zaszczytnym powołaniem człowieka jest czynny udział w tym rozwoju i stałe zwiększanie

wartości życia, by go czynić lepszym i piękniejszym, by mu nadać nadrzędne wymiary zgodne z Prawami Natury;

IX. Każdy członek związku wyznaniowego może stać się Duchownym Misjonarzem i pełnić posługę misyjną na świecie.